

bringsforslag er optaget; hvad jeg ikke har fundet nødvendigt specielt at fremhæve og motivere, at Lønningsskatten skulde med Hensyn til hele Dispositionen og Regnskabsvæsenet henligge under Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet; saa fremgaaer deraf klart, at vi have tænkt os Amtstjerne som Mellemled mellem Ministeriet og de private Incassatorer, og Amtsforsvalterne ville altsaa være af Ministeriet at instruere med Hensyn til Alt, hvad der angaaer Tilsynet med de locale Incassatorer, og de maae have Opsigt med, at disse gjøre deres Gjerning forsvarligt, og i rette Tid skaffe ind, hvad der skal indbetales. Vi have albrig villet indblende Ministeriet i Specialiteter eller Detail. Der er et Punkt, med Hensyn til hvilket der har været Meningsforskjellighed mellem den ærede Minister og mig, og med Hensyn til hvilket jeg igaar værgede mig imod en Slags Betslagelse fra Ministerens Side; hvorved der lagdes nogen Skyld paa mig, men jeg maa, skjøndt jeg virkelig igaar forhøvede mig Noget, dog holde paa, at den ærede Minister ikke har taget Sagen ganske rigtigt. Naar nemlig den ærede Minister siger, at Thinget ifjor udtalte sig for, at man uden videre kunde lade Tienden in natura gaae over til en Ydelse efter Capitelstaxten uden Forhøielse eller Medsættelse, saa maa jeg benægte, at der foreligger nogen saadan Udtalelse fra Thingets Side eller nogen Afstemning, der kan fortolkes saaledes. Der var en Paragraph i det da behandlede Lovudkast, der gik ud paa, at visse Commissioner skulde kunne bestemme, at Naturaltienden skulde betales med Penge lidt høiere eller lidt lavere end Capitelstaxten. Denne Paragraph gik ud; men at den gik ud, motiveredes ved meget forskjellige Grunde. Udvalget bestod kun af 5 Medlemmer, og det er ganske vist, at de 3 Medlemmer udtalte sig paa den Maade, som den ærede Minister har sagt; idet de ikke fandt nogen Betænkelse ved at overlade til Commissionerne at bestemme Afgiften til at være lidt over eller lidt under Capitelstaxten. Men ligesaa vist er det, at de to Medlemmer, af hvilke jeg var det ene, hittede ganske tydeligt det Samme, som nu er hittede af mig i Forening med flere Medlemmer af Udvalget, at vi finde det særdeles betænkeligt at rolle ved confirmerede Tiende-

accorder, som vi maae tillægge Charakteren af Contracter. Altsaa jeg og de, der slutte sig til mig, ere ikke komne i Uoverensstemmelse med, hvad der dengang foregik. Hvad nu Sagen selv angaaer, nemlig disse Accorders Natur, da troer jeg, at den ærede Minister overseer, at Staten eller Lovgivningsmagten een Gang har benyttet sig af sin Ret til at forandre Ydelsesformen. Staten har een Gang forandret Tiendebetjeningen efter Kjærven og opfordret til at indgaae Overenskomster; disse Overenskomster ere indgaaede og confirmerede, og de ere paa ethvert Sted indgaaede saaledes, som begge Parter, den private Yder og de, der repræsenterede de offentlige Interesser, fandt det rimeligt og kunde komme overeens om. Naar dette engang er skeet, saa er det, at jeg troer, at Sagen er fuldkommen gaaet over til Contractsforhold, og saa kan en Forandring af, hvad der saaledes er blevet vedtaget, ikke sammenlignes med en Forandring af Formen for en offentlig Ydelse eller en Skat. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det kan for andre Forhold være af Bigtighed, at man holder herpaa, og den ærede Minister kom just til at berøre et Punkt, der her kunde blive af Bigtighed. Han sagde, at man kunde forandre Skattens Form; men naar Staten engang har tilladt de Private, at frigjøre sig for en bestemt Ydelse, at fritjøre sig for en egentlig Skatteydelse paa en bestemt Maade, saa kan den ikke bagefter eensidigt foretage en ny Forandring. Det er det, jeg holder paa. Jeg stiller mig her fuldkomment paa Ydernes Standpunkt — de Herreer vide, at jeg ikke er tilbøielig til at opgive det Offentliges Ret, og at jeg holder paa den, naar jeg synes, at det Offentlige lider noget, men jeg er ogsaa tilbøielig til at holde paa den enkelte Mand, paa den private Contrahents Rettighed, naar jeg troer, at man gaaer den lidt for nær, selv om jeg maatte sige, at Gjenstanden ikke er meget stor, og selv om jeg maatte finde, at det var ret usseligt, at man kunde gaae en anden Vej. Der er jo nemlig mellem den ærede Minister og mig ingen Meningsforskjel om, at det vil være overordentligt usseligt at faae Tiendeafgiften in natura overalt forandret til et Tiendevederlag i Penge. Jeg har derfor